

Ursula K.
LeGuin

Lumii

îi spuneau

pădure

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA
CLASIC

CAPITOLUL 1

In clipa trezirii, în mintea căpitanului Davidson își făcură apariția două evenimente ale zilei precedente. Căpitanul rămase întins în întuneric și le contemplă pentru o vreme. Unul era bun: sosise transportul cel nou de femei. Să nu-ți vină să crezi! Erau acolo, în Centralville, la douăzeci și șapte de ani-lumină de Pământ cu NAFAL-ul și la patru ore de zbor până în Tabăra Smith, al doilea transport de femele pentru împerechere al coloniei Noul Tahiti, sănătoase și curate, două sute douăsprezece capete, stoc uman a-ntâia. Sau, oricum, destul de bunicel. Al doilea eveniment era prost: un raport din Insulele Sterpe despre recolte slabe, eroziuni masive, o alunecare de teren. Șirul de două sute douăsprezece femeiuști pieptoase, bune de iubit, îi dispăru din minte când își imaginează ploaia ce turna pe pământul arat, transformându-l în noroi, apoi subțiind noroiul într-o zeamă roșie care curgea peste stânci, în marea șfichiuită de ploaie. Eroziunea începuse înainte ca el să plece de pe Insulele Sterpe pentru a prelua conducerea Taberei Smith și, fiind dotat cu o memorie vizuală excepțională, de tipul denumit eidetic, și-o reamintea acum perfect. Se părea că gulie ăla de Kees avusese dreptate: în locurile unde intenționai să pui ferme trebuia să lași mulți copaci în picioare. Cu toate acestea, Davidson nu reușea să înțeleagă de ce o fermă de soia trebuia să irosească atâta teren prețios pentru copaci, dacă solul era întreținut cu adevărat științific. În Ohio nu era așa; dacă voiai porumb, planteai porumb și nu risipeai terenul cu pomi și alte chestii. Pământul era însă

o planetă îmblânzită, pe când Noul Tahiti, nu. De aceea se găsea Davidson aici, ca s-o îmblânzească. Dacă din Insulele Sterpe nu mai rămăsese acum decât piatră, la gunoi cu ele; începi iarăși, pe altă insulă și te străduiești să iasă mai bine. Nu putem da greș, noi suntem Oameni. *O să-nveți tu imediat ce-nseamnă asta, planetă nenorocită!* gândi Davidson și rânji în penumbra barăcii, deoarece îi plăceau înfruntările. *Oameni Gânditori*, își zise el, *apoi Femei!* și șirul de figurine începu să i se perinde prin minte, zâmbind și legănându-se.

— Ben! urlă el, ridicându-se și lăsându-și tâlpile pe dușumeaua goală. Adu apă fierbinte, iute-iute!

Răcnetul îl trezi complet. Se întinse, se scărpină pe piept, își trase șortul și ieși din baracă în lumina soarelui, făcându-le pe toate într-o suită rapidă de mișcări. Era un bărbat voinic, cu mușchi puternici și-i plăcea să-și folosească trupul antrenat. Ben, creechiul¹ lui, pregătise apa; o pusese pe foc, ca de obicei, iar acum stătea și privea în gol, tot ca de obicei. Creechii nu dormeau niciodată, doar stăteau și priveau.

— Dejunul! Iute-iute! porunci Davidson, luându-și aparatul de ras de pe masa grosolană, unde creechiul îl pusese alături de un prosop și de o oglinjoară proptită vertical.

Avea multe de făcut azi deoarece, în ultima clipă înainte de-a se scula, hotărâse să zboare până la Central, să vadă cu ochii lui femeile. Nu aveau să reziste prea mult, două sute douăsprezece printre două mii de bărbați și, ca și în primul transport, majoritatea erau, probabil, Mirese de Colonie, deci numai vreo douăzeci-treizeci veniseră ca Personal de Recreere; dar puștoaicele alea erau niște gagici ale dracului de lacome și Davidson intenționa, de data asta, să fie primul la rând cu cel puțin una dintre ele. Zâmbi în partea stângă, păstrând obrazul drept nemișcat sub lama care zumzăia.

¹ *Creechie*, în original; pentru facilitarea lecturii, ortografia a fost simplificată (*creechiul*, nu *creechie-ul* etc.) (n. red.).

Bătrânul creechie se mocăia; avea nevoie de o oră ca să aducă dejunul de la bucătărie.

— Iute-iute! zberă Davidson și Ben își transformă târșăitul fără oase într-un umblet.

Ben avea cam un metru înălțime, iar blana lui de pe spate era mai mult albă decât verde; era bătrân și prost chiar și pentru un creechie, însă Davidson știa cum să se poarte cu el. Mulți oameni nu puteau să se descurce cu creechii cei buni de nimic, dar Davidson nu avusese niciodată probleme cu ei: l-ar fi putut îmblânzi pe oricare dacă ar fi meritat osteneala. Totuși, nu prea merita. Adu suficienți oameni, construiește mașini și roboți, ridică orașe și ferme, și nimeni n-o să mai aibă nevoie de creechi. Iar asta era o chestie bună. Planeta, Noul Tahiti, era, realmente, făcută pentru oameni. Curățată bine, cu pădurile tăiate pentru a lăsa loc culturilor de cereale, cu sălbăticia, ignoranța și apucăturile primitive înlăturate, ar fi fost un paradis, un adevărat eden. O planetă mult mai bună decât Pământul cel uzat. Ar fi fost planeta lui, deoarece, în adâncul firii, asta era Don Davidson: un îmblânzitor de planete. Nu era lăudăros, dar își cunoștea capacitățile. Pur și simplu, așa era făcut. Știa ce voia și cum să obțină ce voia. Și chiar obținea. Întotdeauna.

Dejunul îi răspândi o căldură plăcută în stomac. Buna dispoziție nu îi dispăru nici măcar atunci când îl zări pe Kees Van Sten îndreptându-se către el: un bărbat gras, alb și îngrijorat, cu ochii holbați ca niște mingi albastre de golf.

— Don, începu Kees fără să-l salute, nătărăii au vânat iarăși căprioare-roșii în Fâșii. În camera din spate din Lounge sunt optsprezece perechi de coarne.

— Kees, nimeni nu i-a putut opri niciodată pe braconieri de la braconaj.

— *Tu* îi poți opri. De-asta trăim cu legea marțială permanentă și de-asta-i colonia noastră militarizată. Ca să se respecte legile.

Un atac direct din partea grăsanului Gulie! Era de-a dreptul amuzant.

— Bine, zise Davidson, împăciuitor. I-aș fi putut opri. Însă trebuie să am grijă *de oameni*, asta-i datoria mea, așa cum ai spus chiar tu. Iar oamenii sunt cei mai importanți. Nu animalele. Dacă un pic de braconaj îi ajută pe oameni să îndure traiul de aici, atunci intenționez să-nchid ochii. Trebuie să se distreze și ei cumva.

— Au la dispoziție jocuri, sporturi, înregistrările celor mai importante evenimente sportive din ultimul secol, alcool, halucinozene și un lot proaspăt de femei în Central pentru cei nemulțumiți de aranjamentele destul de lipsite de imaginație ale Armatei referitoare la homosexualitatea igienică. Eroii tăi de la frontieră sunt niște răsfățați roși de vicii și nu-i necesar să extermine o specie băștinașă rară doar „ca să se distreze“. Dacă nu iei măsuri, va trebui ca în raportul meu către căpitanul Gosse să consemnez o abatere majoră de la Convenția Ecologică.

— N-ai decât să procedezi așa, dacă ți se pare nimerit, Kees, replică Davidson, care nu-și pierdea niciodată cumpătul. Modul în care un european, cum era Kees, se înroșea când nu-și mai putea controla nervii era, cumva, patetic. La urma urmei, continuă el, asta ți-e meseria. N-o să fac contestație; n-au decât să se certe la Central și să hotărască cine are dreptate. Kees, de fapt, tu vrei să păstrezi locul ăsta așa cum e acum. Ca pe o gigantică rezervație naturală. Pe care s-o privești, s-o studiezi... Perfect, doar ești un specialist. Noi însă suntem niște tipi obișnuiți care-și văd de treburile lor. Pământul are mare, mare nevoie de lemn. Pe Noul Tahiti am găsit lemn. Așa încât am devenit tăietori de lemne. Vezi, noi ne deosebim prin aceea că, pentru tine, Pământul nu-i pe primul loc. Pentru mine, este.

Kees îl privi pieziș, cu ochii lui rotunzi și albaștri.

— Este, oare? Vrei să transformi planeta asta într-o imagine a Pământului, da? Un pustiul din beton?

— Când rostesc cuvântul „Pământ“, Kees, eu mă gândesc la oameni. La bărbați. Pe tine te preocupă căprioarele, pomii, buruienile, perfect, asta-i păsărica ta. Mie însă îmi place să văd lucrurile în perspectivă, de sus în jos, și, deocamdată, sus se găsesc

oamenii. Acum noi suntem aici și de aceea planeta asta se va transforma cum vrem noi. Fie că-ți place, fie că nu, este o realitate... așa stau lucrurile. Uite ce-i, aș vrea s-o întind până-n Central să le văd pe noile coloniste. Vii și tu?

— Nu, mulțumesc, căpitane, răspunse specialistul și se îndreptă spre baraca Laboratorului.

Era furios. Iritat din cauza nenorocitelor ăloră de căprioare. Erau, într-adevăr, niște animale mari. Memoria perfectă a lui Davidson și-o reaminti pe prima, zărită chiar acolo, în Ținutul Smith: o umbră mare și roșie, înaltă de doi metri până la greabăn, cu o coroană de coarne înguste și aurii, un animal iute și curajos, cel mai bun vânat, perfect, care putea fi închipuit. Pe Pământ foloseau deja robocăprioare, chiar și în Munții Stâncoși și în Parcul Himalaya; căprioarele adevărate dispăruseră aproape complet. Creaturile astea reprezentau visul oricărui vânător. Așa încât, aveau să fie vânat. Ce dracu', le vânau până și creechii sălbatici, cu arculețele lor jalnice. Căprioarele trebuiau să fie vânat de oarece de asta se găseau acolo. Numai amărâtul ăsta sensibil, Kees, nu putea înțelege. De fapt, era deștept, dar nu îndeajuns de realist. Nu pricepea că pentru a câștiga trebuie să te dai de partea învingătorilor. Iar Omul, conchistador experimentat, câștigă de fiecare dată.

Davidson se grăbi prin așezare, cu soarele dimineții în ochi, trăgând în piept aerul care mirosea a lemn proaspăt tăiat și fumul dulceag de lemn ars care se înălța în văzduhul cald. Lucrurile erau destul de ordonate pentru o tabără forestieră. Cei două sute de bărbați din tabără îmblânziseră, în numai trei luni-P, o porțiune bunicică din sălbăcie. Tabăra Smith: două domuri geodezice mari din plastic ondulat, patruzeci de barăci din lemn, construite de creechi, gaterul și crematoriul, care lăsa un norișor albastru peste sute de metri pătrați de bușteni și cherestea; mai sus, câmpul de aterizare și hangarul mare din prefabricate, destinat elicopterelelor și mașinilor grele. Asta era tot. Însă, când sosiseră ei, nu existase absolut nimic. Numai copaci. Un codru întunecat de trunchiuri răsucite și încolăcite, fără de sfârșit și fără de înțeles.

Un râu leneș acoperit și sufocat de pădure, câteva colibe ale creechilor, pitite printre tulpini, căprioare-roșii, maimuțe păroase, păsări. Și copaci. Rădăcini, trunchiuri, ramuri, crenguțe, frunze... frunze deasupra capului și sub tălpi, în față și în ochi, nenumărate frunze pe nenumărați copaci.

În cea mai mare parte, planeta Noul Tahiti era alcătuită din apă: oceane calde și puțin adânci, întrerupte ici și colo de recife, insulițe și arhipelaguri, precum și de cele cinci mari Ținuturi, ce alcătuiau un arc de 2 500 de kilometri în sectorul din nord-vest. Iar toate continentele acelea erau acoperite cu copaci. Ocean și pădure. Astea erau opțiunile pe Noul Tahiti. Apă și soare sau umbră și frunze.

Oamenii se aflau însă acolo ca să risipească umbra și să transforme hățișurile în scânduri netede, care pe Pământ erau mai prețioase decât aurul. Nu era nicio exagerare, deoarece aurul se putea obține din apa de mare sau de sub ghețurile Antarcticii, dar nu și lemnul, căci acesta se putea obține numai și numai din copaci. Iar pe Pământ devenise, într-adevăr, un lux necesar. De aceea, pădurile extraterestre erau transformate-n lemn. Două sute de bărbați cu robofierăstraie și topoare tăiaseră deja, în numai trei săptămâni, opt Fâșii late de un kilometru și jumătate în Ținutul Smith. Cioturile Fâșiei celei mai apropiate de tabără erau, de acum, albe și sfărâncioase; tratate chimic, aveau să se transforme într-o cenușă fertilă până la sosirea coloniștilor permanenți, fermierii care aveau să se instaleze în Ținutul Smith. Lor nu le mai rămânea decât să planteze semințele și să aștepte încolțirea lor.

Toate acestea se mai făcuseră odată, de mult. Asta era ceva straniu și reprezenta, de fapt, dovada că Noul Tahiti le era destinat oamenilor. Tot ceea ce se găsea acolo venise de pe Pământ cu un milion de ani în urmă, iar evoluția urmasă o linie atât de asemănătoare, încât recunoșteați imediat orice: pin, stejar, nuc, castan, brad, ilice, frasin; căprioară, pasăre, șoarece, pisică, jder, maimuță. Bineînțeles, umanoizii de pe Hain-Davenant pretindeau că ei făcuseră asta, în aceeași perioadă în care colonizaseră

Pământul, dar, dacă-i ascultai pe extraterestrii ăia, descopereai că ei ar fi populat, pasămite, toate planetele din galaxie și ar fi inventat totul, de la sex și până la piuneze. Teoriile despre Atlantida erau mult mai realiste și planeta ar fi putut foarte bine să fie o colonie atlantă uitată. Oamenii însă muriseră. Iar ființa cea mai asemănătoare lor, care se dezvoltase din linia maimuțelor pentru a-i înlocui, era creechiul – înalt de un metru și acoperit cu blană verde. Ca extraterestri erau standard, dar ca oameni erau un vacs – pur și simplu, nu semănau deloc cu aceștia. Poate peste încă vreun milion de ani. Conchistadorii apăruseră însă mai devreme. Acum, evoluția nu mai avea pasul unei mutații întâmplătoare, o dată la un mileniu, ci viteza navelor stelare ale Flotei Terrane.

— Hei, căpitane!

Davidson se răsuci, o reacție întârziată doar cu o fracțiune de secundă, dar destul ca să-l nemulțumească. Planeta asta blestemată avea ceva în ea, în soarele auriu și cerul albicios, în brizele molcome care aduceau arome de frunze și polen, ceva care te făcea să visezi cu ochii deschiși. Hoinăreai, gândindu-te la conchistadori, la destin și la alte chestii, și începeai să te miști încet și leneș ca un creechie.

— 'Neața, Ok! îi răspunse șefului tăietorilor de lemn.

Negru și vânos ca un cablu de oțel, Oknanawi Nabo era opusul fizic al lui Kees, dar avea aceeași privire îngrijorată.

— Ai o clipă liberă?

— Sigur că da. Ce te frământă, Ok?

— Împutiții ăștia mici.

Se rezemă cu spatele de o balustradă ruptă. Davidson își aprinse prima marijuana a zilei. În lumina soarelui, fumul albăstrui și cald se înălța lent în văzduh. Pădurea dinapoia taberei, o fâșie netăiată, lată de cinci sute de metri, era plină de zgomote: pocnituri, trosnituri, scârțâituri, foșnete, fâșâituri, sunetele ce populează totdeauna pădurile dimineața. Poiana aceea ar fi putut să se afle în Idaho, în 1950. Sau în Kentucky, în 1830. Ori în Galia, în 50 î.e.n. „Cip-cirip!“, cântă, în depărtare, o pasăre.

— Mi-ar plăcea să scap de ei, căpitane.

— De creechi? Cum adică, Ok?

— Să-i las să plece. La gater nu-i pot face să muncească îndeajuns ca să am motiv să-i păstrez. Nu-s decât o uriașă bătaie de cap. Pur și simplu, nu muncesc.

— Lucrează, dacă știi cum să-i iei. Doar ei au ridicat tabăra.

Chipul de obsidian al lui Oknanawi era de neclintit.

— În fine, pesemne că tu știi cum să-i iei. Eu, unul, n-am habar. Făcu o pauză, apoi urmă: În cursul de Istorie Aplicată, pe care l-am urmat în timpul pregătirii pentru Zone de Frontieră, se spunea că sclavia n-a dat niciodată roade. N-a fost rentabilă.

— Așa-i, dar aici nu-i vorba de sclavie, Ok, băiatule. Sclavii erau oameni. Când crești vite, e vorba de sclavie? Nu. Și e o ocupație rentabilă.

Oknanawi încuviință impasibil, dar continuă:

— Sunt prea mititei. Am încercat să-i înfometez pe cei mai încăpățânați. Pur și simplu, stau, se zgâiesc în gol și mor de foame.

— Sunt mici, așa-i, dar nu te lăsa prostit, Ok. Sunt duri; au o rezistență colosală și nu simt durerea la fel ca oamenii. Nu uita asta. Tu crezi că dacă-l pocnești pe unul e ca și cum ai lovi un copil. Crede-mă, dac-ar fi după ce simt ei, ai fi putut, la fel de bine, să dai într-un robot. Uite, te-ai culcat cu câteva femele și ai văzut că parcă nu simt nimic, nici plăcere, nici durere; stau acolo, ca niște saltele, indiferent ce le-ai face. Toți sunt așa. Poate c-au mai mulți nervi primitivi decât oamenii. Ca peștii, de pildă. Să-ți zic o chestie scârboasă, apropo de asta. Pe când eram în Central, înainte de a veni aici, unul dintre masculii îmblânziți a sărit la mine. Știu că ți s-a spus că ei nu luptă niciodată, însă asta a venit glonț la mine și noroc că nu era înarmat, altfel m-ar fi omorât. Aproape c-a trebuit să-lucid, ca să-mi dea drumul. Și revenea întruna. E incredibil câte lovituri a primit, fără să le simtă măcar. Ca un gândac pe care trebuie să-l strivești, deoarece nu știe c-a fost deja călcat. Uite aici.

Davidson își aplecă țeasta tunsă perie și arată o umflătură înapoia unei urechi.

— Era aproape gata să-mi facă felul – asta după ce-i rupsesem brațul și-l umplusem de borș pe față! Nu mai reușeam să-l opresc... Ok, toată chestia e că acești creechi sunt puturoși, proști, trădători și nu simt durerea. Trebuie să fii dur cu ei.

— Nu merită oboseala, căpitane. Blestemații ăștia verzi nu vor să lupte, nu vor să muncească, nu vor să facă nimic. Decât să mă enerveze.

În mormăitul lui Oknanawi se simțea o cordialitate, care nu reușea să-i mascheze însă încăpățânarea. Nu avea să-i bată pe creechi pentru că erau mult mai plăpânzi decât el; asta era clar în mintea lui și deveni evident și pentru Davidson, care acceptă imediat ideea. Știa cum să-și manevreze oamenii.

— Fii atent, Ok! Încearcă următoarea chestie: adună-i pe șefii lor și spune-le c-ai să-i injectezi cu halucinogene. Mescalina, opiu, orice, ei nu le deosebesc, dar se tem de ele. Nu exagera și-ți garantez c-o să ai succes.

— De ce le e frică de halu? Întrebă șeful de echipă.

— De unde să știu? Femeile de ce se tem de șoareci? Ok, în privința femeilor și a creechilor, nu căuta explicații! Apropo de gagici, tot mă duc la Central acum, vrei să pun mâna pe vreuna pentru tine?

— Mai bine, ia mâna de pe câteva, până pot veni și eu, rânji Oknanawi.

Pe lângă ei trecu un grup de creechi ce cărau o bârnă lungă pentru Sala de Recreere ce se construia pe malul râului. Siluetele micuțe și lente transportau bârna uriașă aidoma unor furnici care duc o omidă moartă și înțepenită. Oknanawi îi privi și rosti:

— Căpitane, adevărul e că mă trec fiorii.

Afirmația suna straniu, mai ales din partea unui tip dur și liniștit, ca el.

— De fapt, Ok, sunt de acord cu tine: nu merită nici deranjul, nici riscul. Dacă nu era pe aici căcăciosul ăla de Lyubov și nici colonelul nu se încăpățâna într-atât să respecte Codul, cred c-am fi putut curăța zonele astea în care ne-am stabilit, în loc să recurgem la chestia cu Munca Voluntară... Mai devreme sau mai

târziu, tot au să dispară, și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Asta-i situația. Dintotdeauna, rasele primitive au trebuit să se încline înaintea celor civilizate. Sau să fie asimilate. Dar e sigur, ce naiba, că n-o să asimilăm niște maimuțe verzi! Și, după cum ai spus chiar tu, sunt destul de deștepți ca să nu-i crezi pe de-a întregul. Ca maimuțele alea mari care trăiau cândva în Africa, nu mai știu cum le zicea...

— Gorile?

— Așa! O să ne descurcăm mai bine, aici, fără creechi, tot așa cum ne-am descurcat mai bine fără gorile în Africa. Ne stau în cale... Însă Tata Ding-Dong spune să folosim munca creechilor, iar noi o folosim. O vreme... Este? Pe diseară, Ok!

— Este, căpitane!

Davidson intră în cartierul general al taberei: un cub din scânduri de pin, cu latura de patru metri, două birouri, un dozator de apă și locotenentul Birno, care repara un walkie-talkie.

— Ai grijă să nu dai foc taberei, Birno!

— Adă-mi și mie o Colo, căpitane! Blondă. 34-22-36.

— Hristoase, numai atât?

— Nu știi că-mi plac alea mai slăbuțe?

Birno își schiță expresiv preferința în aer. Zâmbind, Davidson se îndreptă spre hangar. Ridicându-se cu elicopterul deasupra taberei, privi în jos: cuburi de copii, cărări abia schițate, poieni prelungi și presărate cu cioturi și buturugi, micșorându-se toate, în vreme ce aparatul se ridica. Putea zări acum verdele pădurilor virgine de pe insula uriașă, iar, dincolo de verdele acela întunecat, smaraldul oceanului, pierzându-se în depărtare. Tabăra Smith părea o pată galbenă, un petic pe o uriașă tapiserie verde.

Traversă Strâmtoarea Smith și terenurile împădurite din nordul Insulei Centrale și pe la amiază ajunse în Centralville. Semăna cu un oraș sau așa i se părea lui după trei luni petrecute în pădure; străzi și case adevărate care erau acolo de la înființarea Coloniei, cu patru ani în urmă. Nu-ți dădeai seama că, în realitate, era un amărât de orașel de frontieră până priveai spre sud, cam la un kilometru depărtare, și vedeai strălucind, deasupra

buturugilor și aleilor asfaltate, un turn auriu, mai înalt decât orice altă clădire din Centralville. Nava nu era mare, dar acolo părea imensă. Era însă doar o auxiliară, o navetă, bărcuța unei corăbii; racheta NAFAL *Shackleton* se afla pe orbită, la o depărtare de o jumătate de milion de kilometri. Naveta era numai o sugestie, doar degetul mic al măreției, al puterii, al preciziei de aur care era tehnologia pământeană a zborului interstelar.

De aceea, pentru o clipă, zărind racheta venită de acasă, ochii lui Davidson se umplură de lacrimi. Nu se rușină de ele. El era un patriot. Așa se născuse: patriot.

În curând, umblând pe străzile orașelului, începu să zâmbească. Într-adevăr, femeile erau acolo și-ți puteai da seama că erau nou-venite. Majoritatea purtau fuste strâmte și lungi, cu pantofi mari, ca niște galoși, roșii, purpurii sau aurii, și cămăși brodate cu fir de aur sau argint. Se terminase cu sfârcurile dezgolate. Moda se schimbasese; păcat. Toate aveau părul strâns în sus, dat pesemne cu fixativul acela cleios pe care-l foloseau de obicei. Urât ca naiba, dar cu adevărat o chestie pe care numai femeile și-o puteau face și de aceea era atât de atractivă. Davidson rânji spre o euroafară micuță și pieptoasă, cu un coc mai mare decât capul; nu i se răspunse printr-un zâmbet, ci printr-o legănare a șoldurilor care spunea limpede: „Hai cu mine, hai cu mine!”. Nu-i urmă însă invitația. Nu încă. Merse la cartierul general din Central – piatră și plastiplat, patruzeci de birouri, zece dozoare de apă și un arsenal subteran – și luă legătura cu Comanda Administrației Coloniei Noul Tahiti. Se întâlni cu câțiva membri ai echipajului de lansare, lăsă o cerere pentru un semirobot descojitor și hotărî împreună cu vechiul lui amic, Juju Sereng, să se întâlnească la ora paisprezece în barul Luau.

Ajunse la bar cu o oră mai devreme, ca să înfulece ceva înainte de a începe cu băutul. Lyubov era și el acolo, împreună cu doi tipi îmbrăcați în uniforma Flotei, pesemne specialiști veniți cu naveta de pe *Shackleton*. Davidson nu respecta prea mult Flota – o grămadă de șmecherași eleganți care lăsau Armatei toate treburile murdare, scârboase și periculoase de pe planetă;

dar gradul era grad și, oricum, era amuzant să-l vezi pe Lyubov purtându-se prietenos cu orice ofițer. Gesticula în timp ce vorbea, așa cum făcea mereu. Trecând pe lângă el, Davidson îl bătu pe umăr și i se adresă:

— Salut, Raj, bătrâne, cum îi păcălești?

Trecu mai departe, fără să aștepte strâmbătura, deși îi părea rău că o pierde. Era extraordinar de caraghios cât de mult îl ura Lyubov. Probabil că era efeminat, ca mulți intelectuali, și detesta virilitatea lui Davidson. Oricum, el nu avea să-și piardă vremea detestându-l, nu merita oboseala.

Luau servea o friptură minunată de căprioară. Ce-ar fi zis oare cei de pe vechiul Pământ, văzând cum un om mănâncă un kilogram de carne la o masă? Bieții mâncători de soia! Apoi sosi Juju – așa cum Davidson sperase în secret – cu crema noilor Fete Colo: două frumuseți suculente, nu Mirese, ci Personal de Recreere. Deh, vechea Administrație a Coloniei mai avea încă relațiile ei! Urmă o după-amiază lungă și fierbinte.

Zburând înapoi spre tabără, traversă Strâmtoarea Smith, împreună cu soarele tolănit pe un pat uriaș de ceață aurie deasupra oceanului. Cântă și se legănă în scaunul de pilot. Ținutul Smith apăru ușor neclar prin ceață, iar deasupra taberei se zărea fum, un nor negru, de parcă se azvârlise ulei în crematoriul de deșeururi. Fumul era atât de gros, încât nu putea nici măcar să distingă clădirile. Abia când coborî mai mult văzu avionul carbonizat, hoperle distruse și hangarul incendiat.

Redresă hoperul și zbură peste tabără, atât de jos, încât ar fi putut să se izbească de conul înalt al crematoriului, singurul rămas în picioare. Restul dispăruseră: gaterul, furnalul, depozitele de cherestea, cartierul general, barăcile, colibelee creechilor, totul. Schelete negre și ruine care încă fumegau. Nu fusese însă un incendiu forestier. Pădurea era tot acolo, verde, înapoia ruinelor. Davidson reveni la câmpul de aterizare, coborî și căută motocicletă, dar și ea era un morman negru lângă ruinele carbonizate și puturoase ale hangarului. Porni pe cărarea spre tabără. Trecând pe lângă fosta baracă a stației de radio, mintea începu

iarăși să-i funcționeze. Fără cea mai mică ezitare, ieși de pe potecă, trecând înapoia barăcii. Acolo se opri. Ascultă.

Nu era nimeni. Liniște absolută. Focul se stinsese de mult; fumegau doar grămezile mari de bușteni, roșii și încinse sub cenușă și scrum. Mormanele acelea alungite de cenușă valoraseră mai mult decât aurul. Dintre scheletele negre ale barăcilor și colibelor nu se înălța însă fum, iar prin cenușă se zăreau oase.

Creierul lui Davidson deveni superactiv și extrem de logic. Existau două posibilități. Prima: un atac din partea altei tabere. Vreun ofițer din King sau din Noua Java înnebunise și încerca o lovitură la nivel planetar. A doua: o agresiune din afara planetei. Văzuse turnul auriu în docul spațial din Central. Dar dacă *Shackleton* hotărâse să acționeze pe cont propriu, de ce să înceapă cu distrugerea unei tabere mitite, în loc să se repeadă asupra lui Centralville? Nu, trebuia să fie vorba de o invazie, de extraterestri. Vreo rasă necunoscută sau poate că hainishii ori cetianii hotărâseră să ocupe coloniile Pământului. Nu avusese niciodată încredere în blestemații ăia de umanoizi. Treaba de aici o făcuseră, pesemne, cu o bombă calorică. Forța invadatoare, cu avioane cu reacție transportoare și nave, putea fi ascunsă cu ușurință pe o insulă sau pe un recif, oriunde în sectorul sferic din sud-vest. Trebuia să se întoarcă la hoper și să transmită semnalul de alarmă, apoi să încerce s-arunce o privire în jur, să facă o recunoaștere, ca să poată comunica statului-major opinia lui asupra situației. Atunci auzi glasurile.

Nu erau glasuri omenești. Erau mai subțiri, moi și bolborosite. Extraterestri.

Lăsându-se în patru labe înapoia acoperișului din plastic al barăcii, care zăcea pe sol deformat de căldură, ascultă nemișcat.

La câțiva metri de el, pe potecă, trecură patru creechi. Erau creechi sălbatici, goi, cu excepția unor centuri largi, din piele, de care atârnavă cuțite și săculețe. Niciunul nu purta șortul și gulerul din piele ale îmblânziților. Voluntarii din tabără fuseseră, pesemne, incinerați, odată cu oamenii.

Se opriră puțin dincolo de ascunzătoarea lor, vorbind în bolboroseala lor lentă și Davidson își ținu răsufllarea. Nu voia să fie observat. Ce dracu' făceau creechii acolo? Puteau servi doar ca spioni și cercetași pentru invadatori.

În timp ce discutau între ei, unul indică spre sud, se întoarse și Davidson îi zări chipul. Și îl recunoscuse. Creechii semănau toți între ei, dar acela era deosebit. Cu mai puțin de un an în urmă, Davidson își lăsase semnătura pe chipul lui. Era cel pe care-l lovise damblaua și-l atacase în Central, ucigașul, favoritul lui Lyubov. Ce dracu' căuta acolo?

Mintea lui Davidson se învârteji și puse totul cap la cap; cu reacții rapide ca totdeauna, se ridică brusc, înalt, tăcut, cu arma în mână.

— Voi, creechilor! Stați așa! Rămâneți pe loc! Nicio mișcare!

Glasul îi șfichiui ca un bici. Cele patru creaturi mici și verzi încremeniră. Cel cu fața zdrobită îl privi peste ruinele negre cu ochi mari și goi, în care nu strălucea nicio luminiță.

— Acum, răspundeți! Cine-a stârnit incendiul ăsta?

Niciun răspuns.

— Răspundeți, iute-iute! Nu răspundeți, ard pe unul, apoi pe încă unul, apoi pe încă unul, înțelegeți? Focul... cine l-a pus?

— Noi am dat foc taberei, căpitane Davidson, răspunse cel din Central cu glas ciudat de blând, care îi reamintea lui Davidson de ceva uman. Toți oamenii au murit.

— Voi i-ați dat foc... ce vrei să spui?

Nu știa de ce, însă nu-și amintea numele Brăzdatului.

— Aici au fost două sute de oameni. Nouăzeci de sclavi din poporul meu. Din Pădure au venit nouă sute din poporul meu. La început, i-am ucis pe oameni în locul din Pădure unde tăiau copaci, apoi i-am ucis pe restul aici, în vreme ce casele ardeau. Credeam c-ai fost omorât. Mă bucur să te văd, căpitane Davidson!

Totul era o nebunie și, desigur, o minciună! Doar nu-i putuseră ucide pe toți! Ok, Birno, Van Stern și restul, două sute de bărbați, unii dintre ei trebuie să fi scăpat! Creechii nu aveau decât arcuri și săgeți. Oricum, n-ar fi putut face așa ceva. Creechii

nu se luptau, nu ucideau, nu aveau războaie. Ei erau o intraspecie neagresivă, adică niște oițe cumițele. Nu răspundeau prin luptă. Ce dracu', era sigur că nu puteau masacra două sute de oameni dintr-o mișcare! Era o nebunie! Tăcerea, izul de fum în lumina caldă a amurgului, fețele verzui-deschis care-l priveau cu ochi neclintiți, toate se completau într-un nimic, într-un vis nebulos, într-un coșmar.

— Cine a făcut asta în numele vostru?

— Nouă sute din poporul meu, răspunse Brăzdatul cu nenorocita aia de imitație de voce umană.

— Nu, așa ceva nu-i posibil! Cine a fost? Pe cine acoperiți? Cine v-a spus ce să faceți?

— Soția mea.

Davidson observă postura creaturii, care-o dădu de gol, dar creechiul sări spre el atât de repede, puțin pieziș, încât el greși ținta și focul tras arse numai un braț sau un umăr, în loc să lovească între ochi. În clipa următoare, creechiul era deasupra lui, doar pe jumătate ca înălțime și greutate, dar îl trânti, deoarece Davidson se bazase pe armă fără să se aștepte la un atac. Brațele creechiului erau subțiri și tari, cu blană aspră, și, în timp ce se lupta cu el, creatura cânta.

Davidson stătea întins pe spate, țintuit și dezarmat. Îl priveau patru boturi verzi. Brăzdatul continua să cânte, un bolborosit lipsit de respirație, care avea însă o melodie. Ceilalți trei ascultau și rânjeau, arătându-și dinții albi. Niciodată nu văzuse un creechie zâmbind. Niciodată nu privise de jos fața unui creechie. Întotdeauna, de deasupra. Din vârful. Încercă să nu se zbată deoarece, pentru moment, era o irosire zadarnică de forțe. Deși micuți, erau mai mulți decât el, iar Brăzdatul îi luase și arma. Davidson simțea însă o greață, o scârbă ce-i zgâlțâia trupul, cutremurându-l în ciuda voinței lui. Măinile mici îl răstigneau fără efort, iar chipurile verzi rânjeau deasupra.

Brăzdatul termină de cântat. Îngenunche pe pieptul lui Davidson, ținând într-o mână un cuțit, iar în cealaltă arma lui Davidson.

— Nu poți cânta, căpitane Davidson, așa-i? Ei bine, atunci poți să fugi la hopercul tău, să zbori și să-i raportezi colonelului din Central că locul acesta a fost incendiat, iar toți oamenii au fost uciși.

Blana de pe brațul lui drept era năclăită în sânge, la fel de roșu ca și sângele omenesc, iar cuțitul tremura în laba verde. Fața ascuțită și brăzdată îl privi de aproape pe Davidson și bărbatul putu zări lumina stranie ce ardea în ochii negri precum cărbunele. Glasul continua să fie moale și scăzut.

Îl lăsară să plece.

Se ridică încet, încă amețit de căzătură. Creechii se îndepărtaseră acum de el, știind că omul avea alonja de două ori mai mare decât a lor, dar Brăzdatul nu era singurul înarmat, o a doua armă era îndreptată către pântecul lui Davidson. Cel care o ținea era Ben. Propriul creechie, Ben, dobitocul bătrân și cenușiu, arătând la fel de idiot ca întotdeauna, însă cu o armă în mână!

Este greu să întorci spatele unor arme, dar Davidson reuși să o facă și se îndreptă către câmp.

În spatele lui, un glas rosti ceva, vreun cuvânt creechie, ascuțit și tare. Un altul spuse:

— Grăbește-te, „iute-iute“!

Și apoi se auzi un sunet ciudat ca un ciripit de pasăre, care era, pesemne, râsul creechilor. Un foc de armă țiuu pe potecă, pe lângă el. Hristoase, nu era cinstit, aveau arme, pe când el, nu! O luă la goană! Putea fugi mai repede decât oricare creechie. Nu știau să tragă cu arma.

— Fugi! răsună de departe glasul cel potolit.

Era Brăzdatul... Selver, așa-l chema. Ei îi spusese Sam, până când Lyubov îl oprise pe Davidson să-i dea lecția pe care o merita și făcuse din el un cățeluș, iar apoi îi ziseseră Selver. Hristoase, ce era asta, un coșmar? Alerga. Sângele îi bubuia în urechi. Alerga prin amurgul auriu și fumuriu. Lângă potecă era un cadavru, nici nu-l zărise până atunci. Nu era carbonizat, părea un balon alb dezumflat. Avea ochi albaștri și holbați. Nu îndrăzniseră să-l ucidă pe el, pe Davidson. Nu mai trăseseră în el a doua oară.

Era imposibil. Nu-l puteau ucide. Apăru și hopercul, protector și strălucitor, și plonjă în scaun, decolând înainte ca vreun creechie să mai încerce ceva. Palmele îi tremurau, dar nu cine știe ce, doar din cauza șocului. Nu-l puteau ucide. Ocoli dealul, apoi reveni rapid și razant, căutându-i pe cei patru creechi. Nu se zărea însă nicio mișcare în ruinele întunecate ale taberei.

Dimineța, acolo existase o tabără. Două sute de bărbați. Cu câteva clipe în urmă, tot acolo, stătuseră patru creechi. Nu visase. Nu putuseră să dispară! Erau pe acolo, se ascundeau. Armă mitraliera din botul hoperului și ciurii pământul ars, găurind frunzele verzi ale pădurii, zdrobind oasele calcinate și cadavrele oamenilor săi, mașinăriile distruse și cioturile albe și putrezite, întorcându-se iarăși și iarăși, până termină muniția, iar arma se opri din mișcările spasmodice.

Măinile lui Davidson erau acum sigure și corpul calm; știa că nu era niciun vis. Porni drept spre strămoare, ca să ducă veștile în Centralville. Zburând, simțea cum fața i se relaxează, revenind la normal. Nu-i puteau arunca dezastrul în cărcă, pentru că nici măcar nu fusese acolo. Poate aveau să-și dea seama de semnificația faptului că atacul creechilor se petrecuse atunci când el era plecat, fiindcă știuseră că altfel, cu el acolo, organizând apărarea, nu ar fi putut obține victoria. Toată chestia avea și o parte bună. Aveau să facă tot ce-ar fi trebuit făcut din capul locului: să curețe planeta pentru oameni. Acum nici chiar Lyubov nu-i mai putea opri să-i termine pe creechi, mai ales când urma să se audă că masacrul fusese condus de însuși creechiul lui favorit! Aveau să înceapă să-i vâneze ca pe șobolani; și poate, poate că aveau să-i dea lui misiunea asta. Ar fi putut zâmbi la gândul acesta, dar își păstră chipul impasibil.

În amurg, oceanul era cenușiu dedesubt, iar în față se întindeau dealurile insulelor, pădurile dese cu nenumărate frunze, cu pâraie ascunse și ramuri împletite.